

IGRE U MOM SRCU

PAS DE DEUX

*American
'Fathers'
Foreign
Troupe*

"I stopped dancing in 1969 and gave up my own company. We were on tour and I was dancing 'Pierrot Lunaire' in Dubrovnik. I thought, 'This is the last time I'll be on stage.' I wasn't sad. I had kind of a released and fulfilled feeling.

Glen Tetley

Piše: Vedran Benić

Svojevrsni pas de deux na Igrama, kada je riječ o uspješnosti baleta koje smo imali priliku vidjeti proteklih dana. Najprije „Labude jezero“ u parku Gradac, klasičan balet sjajne izvedbe i raskošne produkcije, a potom nešto sasvim drukčije - „Ptice“ na Revelinu, jednako sjajna suvremena plesna večer. Zanimljivo je bilo vidjeti publiku koja je poput radoznalih ptica nakon izvedbe zavirivala u pozadinu scene, kako bi otkrili na koji su način plesači izlazili iz naizgled neprobojne kretke, koju su u toku izvedbe izgradili od drvenih letava.

U pričama o Dubrovačkim ljetnim igrama balet se nekako manje spominje, iako je od samih početaka festivala gotovo redovit u programu. Već u drugoj festivalskoj sezoni 1951. gostovao je balet Narodnog pozorišta iz Sarajeva. Orkestrom je ravnao Boris Papandopulo, tada dirigent i profesor u Sarajevu, a bio je izveden i njegov balet „Žetva“. Prvi u nizu kasnije mnogih „Labudih jezera“ plesači beogradskog Narodnog

pozorišta izveli su 1955. Balet zagrebačkog HNK na Igrama se prvi put predstavio 1956. Lhotkinim baletom „Davo u selu“. I tako su redom gostovali baleti svih nacionalnih kuća bivše države, bi 1986. i '87. skopski Makedonski narodni teatar izveo balet s dubrovačkom tematikom, naslovljen „Dubrovačka legenda“. Skladao ga je Ljubomir Brangjolića, koga su životni putovi iz ovih krajeva odveli u Skopje.

S inozemnim gostovanjima, na Igrama se pojavljuje i suvremeni baletni izričaj. Prvi je glasnik 1959. bio Jerome Robbins i njegov „Ballets USA“, koji su plesali na klasičnu baletnu glazbu, ali i na jazz skladbe. Na izričaj Robbinsov zahtjev, nisu nastupili na Ljetnoj pozornici, nego na podiju ispred Kneževa dvora. Od tada se i balet često nastojao uklopiti u dubrovačke prostore. Usput, na ovogodišnjoj izvedbi „Labudeg jezera“ na Gracu čuo sam u publici zgodno razmišljanje – zar se nije mogla scenska pozadina s naslikanom šumom otvoriti prema stvarnoj šumi

parka Gradac! Na taj bi način balet dobio dodatni jedinstveni dubrovački štih. No, vjerojatno su organizatori bili zabavljeni drugim problemima. Bura je uostalom otpuhala treću planiranu večer baleta.

Dugi je niz eminentnih suvremenih baletnih ansambala koji su plesali u Dubrovniku: Alvin Ailey Dance Theatre, The Glen Tetley Dance Company, Ballet du XX-e siecie Mauricea Bejarta (s nezaboravnom scenom ispred Zvonika), Martha Graham Dance Company, London Contemporary Dance Theatre, da nabrojim samo neke. Gostovanja u Dubrovniku ostavila su traga u biografijama slavni plesača i koreografa. U knjizi posvećenoj Jerome Robbinsu „His Life, His Theatre, His Dance“ autorice Deborah Jowitt, spominje se njegov dubrovački nastup. Glen Tetley je u razgovoru za novine 1975. otkrio da je upravo u Dubrovniku 1969. osjetio kako je vrijeme da prestane s aktivnim plesom i u potpunosti se posveti koreografiji. I još jedan zaista senzacionalan podatak iz knjige Petera Ackermanna „Sjećanja na legende XX. stoljeća: pjevači, plesači, koreografi...“ Za legendarnu plesačicu Maju Pliseckaju autor doslovce navodi: „Otkako je u Dubrovniku vidjela Bejartov 'Bolero', htjela ga je plesati.“ Pliseckaja je svjetski uspjeh s „Bolerom“ postigla 1975., a Bejartovu koreografiju „Bolera“ balet Beogradske opere izveo je na Igrama 1973. Datumi se slažu! Maja Pliseckaja bila je 25.8.1973. u gledalištu na Revelinu i bila fascinirana „Bolerom“.

**Balet XX. stoljeća u koreografiji
Mauricea Bejarta 1970.**

